

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 125
din 06.04.2011

Dosar nr: 22/2011

Petiția nr: 310/14.01.2011

Petent: A. A. K

Reclamat: Philip Morris Trading

Obiect: Refuzul participării la un concurs promoțional. Criteriu: cetățenie.

I. Numele și domiciliul părților

I.1. Numele și domiciliul petentului

I.1.1. A. A. K

I.2. Numele și sediul reclamatei

I.2.1. Philip Morris Trading, Str. Horea, Cloșca și Crișan nr. 83-105, Otopeni, județul Ilfov.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul arată că la data de 22.11.2010, când a început campania de promovare a unei mărci de țigarete a participat la campanie, a cumpărat produsul, a trimis un SMS către numărul indicat, iar la data de 04.01.2011 a primit un telefon prin care i s-a comunicat că se află în semifinala tragerii la sorți pentru premiul cel mare, dar când s-a prezentat, i s-a cerut numărul actului de identitate. Ulterior i s-a comunicat că fiind cetățeran străin nu poate participa la concurs.

III. Procedura de citare

3.1. În conformitate cu art. 20 alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000**, republicată, s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Părțile au fost citate la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD) pentru data de 15.02.2011 (filele 3-4 din dosar).

3.4. La audierea din 15.02.2011 părțile s-au prezentat.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul, prin petiția înregistrată la CNCD cu **nr. 310/14.01.2011** (filele 1-2 din dosar) arată este cetățean al Siriei, rezident în România, unde trăiește cu familia de 26 de ani. La data de 22.11.2010, când a început campania de promovare a țigaretii Marlboro Gold Advance a participat la campanie, a cumpărat produsul, a trimis un SMS către numărul indicat, iar la data de 04.01.2011 a primit un telefon prin care i s-a comunicat că se află în semifinala tragerii la sorți pentru premiul cel mare. Când s-a prezentat i s-a cerut numărul actului de identitate, după care a fost informat că fiind cetățeran străin nu poate participa la concurs.

4.1.2. Prin concluziile scrise depuse la dosar, înregistrate la CNCD cu **nr. 1382/28.02.2011** (filele 36-44), petentul își menține poziția exprimată prin petiție.

4.2. Susținerile reclamatei

4.2.1. Cu ocazia audierii reclamata a depus la dosar punct de vedere (filele 6-9) prin carer arată că în conformitate cu **Regulamentul Campaniei**, publicat în presă petentul a ignorat cerințele care au precizat că la campanie pot participa doar cetățenii români cu domiciliul sau reședința în România. Depune acte în susținereacelor afirmate (filele 10-35 din dosar).

4.2.2. Prin concluziile scrise depuse la dosar, înregistrate la CNCD cu **nr. 1390/28.02.2011** (filele 45-50), reclamatul își menține poziția exprimată prin petiție.

V. Motivele de fapt și de drept

Opinia majoritară exprimată de Asztalos Csaba Ferenc, Gergely Dezideriu, Niță Dragoș Tiberiu, Pop Ioana Liana, Vasile Alexandru Vasile:

5.1. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), "sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente sus menționate.

5.2. Sub aspectul incidenței preverilor art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, relativ la definiția discriminării, Colegiul precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 alin.1 din O.G. nr.137/2000, republicată. Un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un criteriu interzis. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant în circumstanțe similare sau comparabile. Or, discriminarea directă presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei

discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu, origine rasială sau etnică, religie etc.) sau al unei caracteristici individuale (dizabilitate, gen, vârstă, boală cronică etc.). Din acest punct de vedere, discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau la unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate în cazul persoanei care este supusă discriminării. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în Art. 2 al Ordonanței 137/2000, în particular, prin utilizarea sintagmei „pe bază de”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință „pe bază de (...)”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratamentul diferențiat) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex, religie, convingeri etc.) invocat de reclamant (petent) constituie un factor relevant sau determinant în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamate (pârâtului).

5.3. Același raționament este aplicabil și în cazul discriminării indirecte, prevăzută în art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, cu precizarea că raportul de cauzalitate nu este direct. În situația discriminării indirecte, ne plasăm în câmpul de aplicare al unui criteriu aparent neutru, la prima vedere, ceea ce scoate din discuție un raport de cauzalitate direct, însă în fapt se produce un dezavantaj față de o persoană sau față de un grup de persoane în raport cu o caracteristică sau un criteriu de discriminare interzis. În ceea ce privește existența acestei legături de cauzalitate între tratamentul diferit și criteriul interzis s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, între altele, prin Decizia civilă nr. 1530/2009 și Decizia civilă nr. 2758/2009.

5.4. Art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 prevede ca: *„prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”*

5.5. Trebuie precizat ca, astfel cum rezulta din textul discriminării cuprins în art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000, tratamentul diferențiat (*deosebire, excludere, restricție sau preferință*) pe baza unui criteriu interzis (din cele enumerate de legiuitor) este unul calificat. Calificarea acestui tratament este data de consecințele pe care le produce faptul discriminatoriu, în sensul în care **aduce atingere unor drepturi**, adică restrânge sau înlătură recunoașterea, folosința sau exercitarea, în condiții de egalitate, a drepturilor persoanelor. Din acest punct de vedere, legiuitorul enumera limitativ și în termeni drepturile protejate și potențial lezate: *„drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege...”*

5.6. Or, în raport de aceste considerente de jure, și fondul plângerii deduse soluționării, Colegiul reține ca petentul, în cadrul unei campanii de promovare a produselor ce aparțin părții reclamate, a trimis un sms de pe propriul telefon mobil, astfel cum indica însăși petentul „cu speranța de a castiga unul din premiile stipulate pe fluturasul din interiorul pachetului” (citată din plângerea cu nr. 310 din 14.01.2011) În esență, faptul că reprezentanții părții reclamate i-au comunicat că nu poate intra în semifinala tragerii la sorti pentru premiul cel mare, a constituit, o discriminare.

5.7. Sub aspectul domeniului de aplicare al obiectului petiției și corelativ al drepturilor invocate de petent susceptibil a fi restrânse ori înlăturate sub aspectul recunoașterii, folosinței sau exercitării lor, Colegiul constată că ne situăm în fața unei oferte publice cu caracter comercial, prin care o societate comercială lansează o **campanie** promoțională adresată unui grup țintă, cu posibilitate de câștig, prin participare, și în mod direct și

exclusiv prin tragere la sorti. Astfel, potențialii participanți trebuie să îndeplinească condiții determinate pentru a fi candidat, trebuie să se înscrie potrivit unor proceduri stabilite și trebuie să parcurgă anumite etape în vederea obținerii unor potențiale câștiguri, prin tragere la sorti.

5.8. Pornind de la premisa că reclamata este o societate specializată cu renume internațional în comercializarea de produse din tutun, se poate afirma că oferta promoțională a vizat un grup țintă, ca unul din factorii relevanți în profilul clienților ce achiziționează produsele firmei. Dincolo de aceste considerente, Colegiul reține că societatea reclamată a organizat o campanie care se adresează în mod specific unui segment de persoane care îndeplinesc cumulativ condiții obiective, în speta, „cetatenii romani, cu vârsta peste 18 ani, fumatori și care au domiciliul sau reședința în România”. Scopul campaniei, în ultimă instanță, este câștigarea a unui număr total de 3.063 premii, constând în produse electronice precum și o excursie. Participarea la campanie presupune un proces derulat în etape distincte, presupunând achiziționarea produsului de tutun, două modalități de transmitere prin SMS sau aplicație widget a unui cod, și în ultima instanță trageri la sorti pentru acordarea premiilor.

5.9. Din acest punct de vedere, Colegiul Director este de opinie că oferta publică de a participa la o astfel de campanie promoțională cu caracter comercial, ce presupune achiziționarea de produse, îndeplinirea unor condiții determinate pentru a obține calitatea de participant corelativ vocației ce se naște în beneficiul participanților de a câștiga bunuri în urma unei trageri la sorti, excede domeniului de reglementare al O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.10. În speță, Colegiul Director nu poate primi criticile petentului devreme ce vocația la beneficiul ori dreptul invocat de petent (câștigarea unui premiu) nu se naște prin efectul legii, constituind un drept recunoscut de lege și nici un drept care poate fi asimilat cu drepturile omului și a libertăților fundamentale garantate de convențiile și pactele internaționale ori de Constituția României. Or, în speță, nu se poate reține restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege în defavoarea petentului comparativ cu persoane aflate în situații analoage sau comparabile. Dealtfel, participarea la campania respectivă presupune nașterea unei vocații în beneficiul tuturor participanților validați, însă în nici o situație acestora nu li se naște vocația la un drept cert asupra bunurilor ce constituie câștiguri, devreme ce atribuirea acestora presupune, în mod special, special tragere la sorti, ceea ce conferă caracter aleatoriu, în fapt de loterie, campaniei promoționale în speță. Or, din acest punct de vedere, aspectele sesizate nu intră sub incidența Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Opinia separată exprimată de Haller István și Vlaș Claudia Sorina:

5.1. **Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind combaterea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată la art. 2, oferă următoarele definiții pentru discriminare:

(1) *Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*

[...]

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.

5.2. Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept
- fără să existe o justificare obiectivă.

5.3. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”. Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

5.4. În hotărârea dată în cazul **Thlimmenos împotriva Greciei** din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoge, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”.

5.5. În concluzie, există o diferențiere dacă persoanele aflate în situații similare sunt tratate în mod diferențiat, sau dacă persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic.

5.6. Diferențierea trebuie să se bazeze pe comparația față de alte persoane, grupuri sau comunități (**O.G. nr. 137/2000**, art. 1 alin. 3: „Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.”).

5.7. Considerăm că refuzul participării petentului la un concurs promoțional reprezintă o diferențiere față de alte persoane, cetățeni români, care au putut participa la concursul în cauză.

5.8. Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu. Se poate invoca orice criteriu (**O.G. nr. 137/2000**, art. 2 alin. 1: [...] „pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu” [...]; **Protocolul adițional nr. 12 la Convenția europeană a drepturilor omului**¹, art. 1 alin. 1: [...] „fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație”), iar între acest criteriu și faptele imputate reclamatului trebuie să existe un raport de cauzalitate.

5.9. Chiar dacă criteriul de cetățenie nu este expres menționat în **O.G. nr. 137/2000**, republicată, acest criteriu se încadrează în formula „orice alt criteriu”.

¹ În continuare **Protocolul nr. 12**.

5.10. Considerăm că diferențierea este motivată de acest criteriu.

5.11. O faptă poate fi considerată discriminatorie dacă atinge un drept, oricare dintre cele garantate de tratate internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională (**O.G. nr. 137/2000**, art. 1 alin. 2: „Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: [...]”, art. 2 alin. 1: [...] „restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege [...]”; **Protocolul 12**, art. 1 alin. 1: „Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege [...]

5.12. Chiar dacă în situația de față nu există un drept prevăzut de lege (dreptul de a participa la un concurs promoțional), asumarea de către reclamant a unei oferte crează practic un drept. Instanțele de judecată, privind acordarea tichetelor de masă (ceea ce nu este un drept), au arătat că din momentul în care angajatorii au acordat aceste tichete pentru unii dintre angajați, nu mai pot introduce criterii discriminatorii. („Prin faptul că a acordat aceste tichete unora dintre salariați, pârâtul și-a exprimat voința în calitate de angajator în sensul acordării tichetelor de masă. În consecință posibilitatea instituită de art. 1 din Lg. 142/1998 a fost înlocuită de obligația angajatorului de a oferi același tratament salariaților săi.” (**Sentința civilă nr. 1026 din 25.06.2008**, Dosar nr. 1672/40/2008, Tribunalul Botoșani); „Trebuie relevat faptul că atâta timp cât reclamantul se înscriu în categoria de salariați în sectorul bugetar și în același timp există salariați în diferite domenii din cadrul sectoarelor bugetare care beneficiază de tichete de masă, acest aspect reprezintă în realitate o discriminare din punct de vedere al exercitării dreptului la protecție socială între salariații din sectorul bugetar, încălcându-se astfel dispozițiile art. 41 alin. 2 din Constituție, art. 5 alin. 3 din Codul muncii și art. 41 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care interzic orice discriminare între salariați din punct de vedere al protecției sociale, din același sector de activitate, în cazul de față sectorul bugetar. Totodată, acordarea acestor tichete în funcție de voința angajatorului și anume includerea sau nu a sumelor în bugetul de stat constituie și o restrângere a dreptului la protecție socială a reclamantilor, care nu se impune în condițiile în care nu există nicio dovadă că o asemenea restrângere ar avea un caracter necesar într-o societate democratică” (**Sentința civilă nr. 1137 din 26.02.2008**, Dosar nr. 4217/87/2007, Tribunalul Teleorman).

5.13. Considerăm că lansarea unei oferte publicitare crează un drept persoanelor care doresc să participe la o astfel de ofertă.

5.14. Diferențierea nu reprezintă discriminare dacă pentru această diferențiere există o justificare obiectivă (**O.G. nr. 137/2000**, art. 2 alin. 3: [...] „în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare”; **Directiva Consiliului 2000/78**: art. 2 alin. 2 lit. b, pct. ii: [...] „cu excepția cazului în care această dispoziție, acest criteriu sau această practică este corect justificată de un obiectiv legitim, iar mijloacele de realizare a acestui obiectiv sunt adecvate și necesare”, art. 4 alin. 1: [...] „un tratament diferențiat bazat pe o caracteristică legată de unul dintre motivele menționate la art. 1 nu constituie o discriminare atunci când, având în vedere natura unei activități profesionale sau condițiile de exercitare a acesteia, caracteristica în cauză constituie o cerință profesională esențială și determinantă, astfel încât obiectivul să fie legitim, iar cerința să fie proporțională”, art. 6: [...] „statele membre pot să prevadă că un tratament diferențiat pe criterii de vârstă nu constituie o discriminare atunci când este justificat în mod obiectiv și rezonabil, în cadrul dreptului național, de un obiectiv legitim, în special de obiective legitime de politică a ocupării forței de muncă, a pieței muncii și a formării profesionale, iar mijloacele de realizare a acestui obiectiv sunt necesare corespunzătoare”; **Directiva Consiliului 2000/43**: art. 2 alin. 2 lit. b: [...] „în afară de cazul în care acele prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare”, art. 4: [...] „statele membre pot prevedea ca diferența de

tratament bazat pe caracteristici legate de originea rasială sau etnică să nu constituie caz de discriminare, atunci când, datorită naturii activităților ocupaționale particulare sau a contextului în care se manifestă, o asemenea caracteristică constituie un caz special și determină o cerință ocupațională, demonstrând că obiectivul este legitim iar cerința este proporțională”.

5.15. Justificarea obiectivă include existența unui scop legitim, atins prin metode adecvate și necesare.

5.16. Privind justificarea obiectivă, prin jurespundența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a enunțat următoarele principii:

- **Convenția** nu interzice orice tratament diferențiat, ci doar acel tratament diferențiat care nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, având în vedere faptul că de multe ori statele trebuie să adopte legi care prevăd un tratament diferențiat, menit să corecteze inegalitățile faptice; justificarea trebuie să fie analizată în relație cu scopul legitim și efectele măsurii în cauză (**Cazul „referitor la unele aspecte ale legislației cu privire la limba educației în Belgia” împotriva Belgiei**, 23 iulie 1968);
- prin discriminare se înțelege un tratament diferențiat al persoanelor aflate în situații comparabile, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă; art. 14 din **Convenție** nu interzice statelor membre să trateze grupurile diferențiat în maniera de a corecta inegalitățile faptice; în anumite circumstanțe absența unui tratament diferențiat reprezintă o violare a dispoziției în cauză; poate fi discriminatorie aceea politică sau măsură generală care prejudiciază în mod disproporționat un grup de persoane, chiar dacă măsura nu vizează în mod specific acel grup; o discriminare potențială poate rezulta dintr-o situație faptică (**D.H. și alții împotriva Cehiei**, 13 noiembrie 2007, **Sampanis și alții împotriva Greciei**, 5 iunie 2008);
- justificarea obiectivă și rezonabilă trebuie să urmărească un scop legitim, și măsura aplicată trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit; în cazul tratamentului diferit bazat pe rasă, culoare sau origine etnică noțiunea de justificare obiectivă și rezonabilă trebuie interpretată într-o manieră cât se poate de strictă (**D.H. și alții împotriva Cehiei**, 13 noiembrie 2007, **Sampanis și alții împotriva Greciei**, 5 iunie 2008).

5.17. În analiza scopului legitim, trebuie analizat existența acestui scop raportat la dreptul atins prin diferențiere (spre exemplu, conform **Convenției europene a drepturilor omului**, libertatea de exprimare poate fi restrâns pentru următoarele scopuri legitime: pentru securitatea națională, integritatea teritorială, siguranța publică, apărarea ordinii, prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, moralei, reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale, pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești).

5.18. În analiza metodei adecvate și necesare, trebuie analizat dacă prin metoda aleasă se atinge scopul dorit, și dacă există sau nu alte metode prin care scopul poate fi atins, fără a crea o situație de diferențiere.

5.19. Faptul că diferențierea derivă din **Regulamentul Campaniei** și petentul nu a cunoscut acest regulament din vina lui nu reprezintă o justificare obiectivă, întrucât inclusiv regulamentul conține o diferențiere interzisă de lege. În mod similar, arătarea faptului că și alte firme procedează similar nu reprezintă o justificare obiectivă. Admitem ca justificare obiectivă ca grupul țintă a campaniei să fie persoane cu domiciliul sau reședința în România, din moment ce firma reclamată dorește să aibă vânzări mai ridicate în România. Criteriul cetățeniei însă nu poate fi considerată ca fiind justificat obiectiv, întrucât petentul locuiește în România de 26 de ani, și dacă va consuma produsul promovat o va face în România.

5.20. Având în vedere cele de mai sus, se poate observa că sunt întrunite elementele definiției discriminării conform art. 2 alin. 1 a **O.G. nr. 137/2000**, republicată: petentul a fost exclus pe criteriul cetățeniei de la beneficiile unui concurs promoțional lansat de reclamat.

5.21. Totodată considerăm că sunt incidente și prevederile art. 2 alin. 4 ale **O.G. nr. 137/2000**, republicată, reclamatul având un comportament activ care, prin efectele pe care le-a generat, defavorizează nejustificat petentul față de alte persoane.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu 5 voturi pentru și 2 împotriva ale membrilor prezenți la ședință

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Faptele prezentate în petiție nu reprezintă discriminare conform art. 2 al **O.G. nr. 137/2000**, republicată;
2. Clasarea dosarului;
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

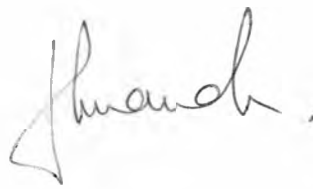
NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU – Membru

POP IOANA LIANA – Membru

VLAȘ CLAUDIA SORINA – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE – Membru

Data redactării: 03.05.2011

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, în fața instanței de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Red.:

H.I.

G.D. (opinia majoritară)

